

[Chr. Rasmussen.] har et folkevalgt organ, der skal vurdere ejendommen efter, hvad en fornuftig køber ville give for den, og så har vi et andet folkevalgt organ, der skal tildele lån til 20 pct. over det, en fornuftig køber vil give for den; det forekommer i virkeligheden helt horribelt.

Landbrugsministeren (Peter Larsen): Må jeg til det sidste blot svare ganske kort, at netop den omstændighed, at der er sket en ændring af vurderingsloven, på forhånd skaber en vis usikkerhed over for virkningen, og derfor er det nok hensigtsmæssigt, at disse nye momenter indgår i de overvejelser, landbokommissionen gør sig, således at vi får fuld klarhed over virkningen, når vi skal lovgive om disse spørgsmål til efteråret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Poul Dalsager** til socialministeren:

„Vil ministeren overveje muligheden af at indsætte en ankemulighed i loven om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister?“

Skriftlig begrundelse:

I loven er der givet kommunerne mulighed for, men ikke pligt til, at yde hjælp til en række særlige foranstaltninger, f. eks. hjælp til indretning af hjemmet, støtte til nødvendige hjælpemidler m. m.

Muligheden for, at der kan forekomme forskelsbehandling for pensionisterne fra kommune til kommune, er til stede, og jeg finder det derfor rimeligt, at der i lighed med andre sociale love fandtes adgang til at indanke afgørelser, truffet af socialudvalgene, for amtet.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Poul Dalsager: De fleste af de sociale love, vi vedtager her i folketinget, overlades af gode grunde de sociale udvalg til administration. Eftersom det jo er menneskeværk, kan det ikke undgås, at denne administration ofte vil blive forskellig fra kommune til kommune, og derfor har man i henhold

til de fleste af den slags love en ankeinstans, hvor utilfredse borgere vil kunne henvende sig.

Vi har nu i omsorgsloven fået indflettet en bestemmelse om, at kommunerne kan være pensionisterne til hjælp på visse områder, f. eks. ved indretning af lejligheder og visse andre ting, hvis kommunerne altså vil, så vidt jeg har forstået det. Derfor har jeg ment, at det ville være rimeligt for også på det område at sikre, at borgerne får den samme behandling, uanset i hvilken kommune de bor, at man også her havde en mulighed for at anke socialudvalgenes afgørelser.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg kan til hr. Poul Dalsagers spørgsmål svare, at hovedreglen efter omsorgsloven jo er, at afgørelserne kan indankes for amterne, og at amternes afgørelser igen kan indankes for socialministeriet. Der er kun ganske enkelte undtagelser med hensyn til forhold, der direkte vedrører den enkelte pensionist, og disse undtagelser er, at socialudvalgenes afgørelser med hensyn til hjælp til indretning af en pensionists hjem og med hensyn til ydelse af hjemmehjælp ikke kan forelægges nogen anden administrativ myndighed.

Jeg finder det ikke realistisk, at vi skulle ændre omsorgslovens ankeregler på dette punkt. Hvis et amt skulle behandle en sag om hjælp til indretning af en pensionists hjem, måtte amtet jo have mulighed for at sætte sig ind i den enkelte pensionists forhold ved besøg på stedet; det ville igen pålægge amterne forpligtelser i omsorgsarbejdet, forpligtelser, som jeg mener naturligt må hvile på lokalkommunerne. Det ville især forudsætte et administrativt apparat, som amterne ikke råder over i dag, og det ville medføre udgifter, som jeg ikke tror vil stå i rimeligt forhold til fordelene ved en ankeregel.

Det er mit indtryk, at kommunerne gør, hvad de kan for at administrere reglerne rigtigt, og jeg finder altså ikke tilstrækkeligt grundlag for at foreslå, at omsorgslovens ankeregler skal ændres. Men omsorgsloven skal til revision i folketingssamlingen 1971-72; og hvis vi da har andre erfaringer end dem, vi har i dag, kan vi overveje spørgsmålet på ny.